

Julien Kalimira Mzee Murhula
Stengade 21, 1 tv
2200 København N
Email: juliam06@gmail.com
Tel: 81 74 00 44

Til Mette Frederiksen
Ved Stranden 8
1061 København K

København, den 03. 06. 2014

Åbent brev angående manglende af særlig og målrettet integrationspolitik ved det lukkede danske arbejdsmarked målrettet til veluddannede flygtninge.

Kære Minister,

Det er trættende og kedeligt at kun at få afslag, når man sender jobansøgninger. Jeg har boet 11 år i Danmark og har læst på universitet. Men siden jeg blev færdig i 2009, er jeg aldrig blevet indkaldt til nogen ansættelsessamtale. Efter 5 år uden job efter endt uddannelse, har jeg besluttet at appellere til Dem, da jeg mener, at denne afvisning af alle vores job ansøgninger er et social sår som må finde en politisk løsning. Det er faktisk et politisk problem og derfor bør man henvende sig til politikere.

Mentaliteten bør ændre sig her i landet og det kan gøres ved hjælp af loven, der kan opfordre eller tvinge danske arbejdsgivere til at ansætte os. Deres Ministerium bør tage nogle initiativer i den her retning for at redde os fra denne positive diskrimination.

Vi mangler ikke kompetencer, men vi kan desværre ikke blive ansat af andre årsager. De kan kigge på statistikkerne for at konstatere den tragedie, vi lever i. Denne positive diskrimination rammer i høj grad flygtninge med afrikansk baggrund, som kommer syd for Sahara. Der er mange som er uddannet her i landet, men De kan selv tjekke hvor mange er i arbejde her.

Jeg ved jeg ikke hvor længe vi skal bo på kanten af samfundet? Fordommene på det danske arbejdsmarked og hos de danske arbejdsgivere (både private og offentlige) er ekstremt voldsomme mod indvandrere især med afrikansk baggrund. Hvad er strategien for at få det lukkede danske arbejdsmarked til at ansætte nogle få procent af de veluddannede afrikanske flygtninge? Det er et spørgsmål som jeg stiller til Jer landets politikere.

Hvordan kan jeg være i stand til at forberede fremtiden for mine to børn født i dette land til at blive et folketingsmedlem en dag når samfundet ikke har givet mig mulighed for at arbejde?

Hvem vil betale for min pension? Hvem vil forsøge mig når jeg bliver ældre? Vi vil meget gerne være en del af samfund og bidrage til noget, men der findes ingen inklusion politik af veluddannede flygtninge på de lukkede danske arbejdsmarked.

Den danske regering bør efter min mening oprette en særlig kommission, der vil håndtere de problemer, som jeg har nævnt i dette brev. I England f.eks. eksisterer der en « Commission For Racial Equality » som tager sig af opgaverne og sørger for at briterne med indvandrerbaggrund bliver behandlet ordentligt. Der skal også etableres et Råd for social dialog, mangfoldighed, kulturmøde mv hvor der også skal være danskere med afrikansk baggrund.

Landets relevante myndigheder rejser rundt i hele verden i forskellige flygtningelejre, hvor der bor flygtninge og henter dem til Danmark. Landet henter alle forskellige typer af flygtninge fra analfabeter til de veluddannede. Men der findes ingen integrationsprogrammer for veluddannede flygtninge. Man kan spørge Social- og Integrationsministeriet, man kan spørge de ansatte i forskellige Jobcentre og Kommuner og Beskæftigelses- og Integrationsforvaltninger, etc., men man kan ikke finde et tilbud, en lov, en paragraf der, handler om hvordan flygtninge med akademisk baggrund kan få job på lige fod med etniske danskere. Det er årsagen til, at vi står i en klemme nu. Der findes kun en ligegyldig integrationspolitik henvendt til veluddannede flygtninge.

Arbejdsløshed er en tragedie. Det er et økonomisk drama men arbejdsløshed er også et menneskeligt drama. Det skader en person så dybt, at man kan sige at arbejdsløshed umenneskeliggør og berøver den arbejdsløse sin personlighed. I virkeligheden er det hele menneske bragt i spil i arbejdsløsheden. Arbejdet er en del af vores identitet. Et menneske er socialt defineret af sit erhverv. Vi som har været arbejdsløse længe, har vi stadig nogen identitet tilbage? At have et job, giver respekt i samfundet og man føler sig tryk og i sikkerhed. At have et job afgør vores liv, vores vaner, eller tilbagekaldelighed i vores alderdom. At have et job afgøre vores børns fremtid. Vi har børn som er blevet født i dette land. Vores lange arbejdsløshed bekymrer os. Vi kan ikke planlægge fremtiden for vores børn og heller ikke tilbyder dem en god uddannelse. Vi frygter, at de kommer til at lever på kanten af samfundet når de bliver større. I går under VKO regeringens stramninger af udlændingepolitikken have smadret vores Danish Dream. I dag er det arbejdsløsheden som smadrer alt.

Alligevel står det skrevet i universalerklæringen om menneskerettigheder fra 1948, hvor det i 23. artikel, hedder, at "enhver har ret til arbejde, til frit valg af beskæftigelse, til retfærdige og gunstige arbejdsvilkår og beskyttelse mod arbejdsløshed. "

Arbejdsløshed er en morder, det dræber langsomt. Og ud over den finansielle og økonomiske katastrofe; bosætter social lidelse sig hos de arbejdsløse. Relationel usikkerhed bliver en tilstand af ustabile relationer i landet af netværk. Og en arbejdsløs kan desværre ikke skabe et netværk. I netværkets land, hvor folk som i forvejen har et netværk kan styrke det, og vi som må blive hjemme, kan ikke skabe noget netværk. Venner og bekendte har taget afstand fra de arbejdsløse uden nødvendigvis at vide hvorfor. Vi arbejdsløse skammer os ofte og forsøger at skjule vores situation så længe som muligt, men det hjælper ikke på kort og lang sigt.

Arbejdsløshed resulterer i et tab af social interaktion og er et tegn på integrationsnederlag. Arbejdsløshed kan endda føre til social isolation og en frygtelig ensomhed.

Arbejdsløsheden er også ødelæggende for familien, for ægtefællers forhold og børns opdragelse. En af de værste virkninger af arbejdsløshed, er nettostigning i skilsmisser og separationer. Den af økonomiske trængsler destabiliserede familie, bliver et sted for sammenstød; skænderi, vold og m.m. Arbejdsløshed skaber også ydmygelse og skyld. Hertil kommer en forværret fysisk og psykisk helbredstilstand.

Vi arbejdsløse mister ofte selvværd. Vi føler intenst følelsen af ikke at få den respekt og den plads vi fortjener i samfundet. Vi er socialt nedbrudt, hvilket kan give en beklagelig vrede. Hvis der ikke gøres noget, risikerer en stor del af os at kæmpe for overlevelse hele livet hvor andre lever godt.

Når De ikke vil ansætte veluddannede flygtninge som De selv hentede her i landet som "FN Kvoteflygtninge", hvordan vil de være velintegreret når de er arbejdsløse? Begrebet integration virker som et tomt koncept uden nogen beskæftigelse. Når vi ikke få lov til at arbejde, hvordan vil lykkes for os at opnå det danske statsborgerskab når vi ikke får muligheden at opfylde selvforsørgelses betingelse? Kan ikke se, at at I ofrer generationer af veluddannede flygtninge som De vil ikke ansætte? hvordan kan nogen leve i Danmark over 10 år uden permanent opholdstilladelsen? Der er rimelige grunde til at tro, at integrationspolitik er en fiasko i Danmark. Med hensyn til erhvervserfaring, kan - vi har noget arbejde? Vi hører til den mindretal befolkning. Der skal vedtages nogen lov som sikrer vores beskyttelse, vores rettigheder til at blive ansat. Hvordan kan vi opfylde vores Danish Dream når vi bruger hel vores tilstedeværelse til at se Dem som er i arbejde? Og vi som Deres tilskuere?

Jeg mener, at noget særligt skal gøres for os der lever på kanten af samfundet. Vi hører til en særlig gruppe her i landet. *Og for særlige grupper skal der anvendes særlige regler* samt lempelser af lovgivningen. Man må have andre midler og muligheder for at komme i arbejde som vi etnisk minoritet er udelukket fra. Nogle særlige paragrafer bør vedtages og som skal bane vejene til os.

Jeg håber at høre noget fra Dem.

Med venlig hilsen

Julien Kalimira Mzee Murhula